

RNTL

herinneringen

25 jaar "BUNGA MELATI"

B unga Melati, Bloem van Vriendschap
U it Lotsverbondenheid gegroeid
N a 25 jaar kan men nu zeggen
G estadig steeds maar doorgebloeid
A ltijd als Vrienden bij elkander

M et wederzijds respect voorop
E en ieder op zijn eige wijze
L eeft naar deze Vrienden top
A llen wel die ene droomwens
T ot in de eeuwen voor allemaal
I n Vrede verder samen leven
Het "BUNGA MELATI" ideaal

Paleis Soestdijk, april 1987.

Ter gelegenheid van de 25e reünie bied ik het Bestuur en de leden van "Bunga Melati" mijn hartelijke gelukwensen aan.

Tijdens mijn bezoek aan de vorige reünie werd ik getroffen door de sfeer van grote saamhorigheid.

Ik wens U toe dat "Bunga Melati" nog gedurende vele jaren die bindende factor zal zijn, die zij altijd geweest is.

Prins der Nederlanden.

Als burgemeester van Breda heb ik vorig jaar tijdens de 24e reünie voor de eerste maal kennis mogen maken met de ex-knilitairen "Bunga Melati".

De bijzondere sfeer en de warmte die uitging van hechte vriendschapsbanden hebben mij zeer getroffen.

Alleen echte vriendschap en waardering voor elkaar kunnen een dergelijke saamhorigheid tot stand brengen.

Ik ben dan ook verheugd dat deze jubileumreünie, niet zoals aanvankelijk werd overwogen, een slotbijeenkomst is.

Gaarne wil ik alle leden van harte gelukwensen met deze 25e reünie en de hoop uitspreken dat Breda U nog vaak als gast mag ontvangen.

Drs.F.M.Feij.

HET KONINKLIJK NEDERLANDS
INDONESISCH LEGER ZAL OP 26 JULI
1950 TE 0.00 UUR HEBBEN OPGEHOUDEN
TE BESTAAN.

Zo stond het in het Staatsblad van 20 Juli 1950, en hoewel het woord Indisch recent vervangen was door het woord Indonesisch, was het een feit dat er een eind was gekomen aan een roemrucht stuk koloniale krijgsgeschiedenis. Na ruim 100 jaar orde, tucht, expedities en zowel politieel als militair gezag, inclusief de tweede wereldoorlog, waren er nu alleen nog de lovende woorden en dank van Hare Majesteit Koningin Juliana.

Er kwam met deze liquidatie een afvloeiingsregeling met vele keuzen: wilde men militair blijven dan was er een mogelijkheid om over te gaan naar de Nederlandse Koninklijke Landmacht, men kon met pensioen en velen emigreerden naar Australië, Canada, Amerika en Nieuw Zeeland.

Zelf was ik als burger in Nederland al druk bezig met de wederopbouw in een vlijtige, hard werkende maatschappij.

Veel tijd om terug te denken aan het verleden was er niet en wanneer men toch eens behoefte had om iets uit het verleden te vertellen, dan werd er niet naar je geluisterd. Nederland had meer dan genoeg aan zijn eigen oorlogsjaren, zijn eigen hongerwinter, zijn gedeporteerden, zijn doden, zijn bevrijders, zijn eigen syndroom.

Wij voelden ons een beetje vreemdelingen in ons eigen vaderland. Het duurde nog jaren voordat we tijd hadden om aan oude vrienden te gaan denken, medekrijgsgevangenen, mannen waarmee je onder de meest erbarmelijke omstandigheden had geleefd, rijstkorreltjes had gedeeld, tropenzweren met boombladeren had verbonden, honger had gekend die je verlaagde tot dierlijke gedragingen. Wandluizen en alle soorten ongedierte waren ons deel geweest. En dan de duizenden, die in een rijstbaal begraven lagen ergens in de jungle van Zuid Oost Azië.

Opgeslokt in deze drukke maatschappij was er aan de oppervlakte weinig aan ons te merken, maar diep in ons leefde nog steeds het Jappenkamp met al zijn ellende, nachtmerries, angst voor vliegtuiggeronk, de eenzaamheid tussen al deze mensen die

er niets van begrepen, onze eigen trauma's. De ex-Knillars die overgegaan waren naar de KL hadden meer contacten met oude collega's. Zij kwamen elkaar in de Hollandse dienst tegen en hoewel daar toen nog geen speciale banden ontstonden, waren het toch deze oude vrienden, die later bij de opkomst van reünies, de meeste adressen wisten en een belangrijke schakel werden. Want in de diepte van ons verleden groeide een lotsverbondenheid, die misschien wel uniek is.

Enkele keren kwamen wij in het nieuws door het voeren van processen, want wij hadden nog steeds geen enkel bedrag ontvangen wat op salaris uit de oorlogstijd zou moeten lijken. Ieder land immers betaalde zijn uit krijgsgevangenschap terugkerende soldaten. Nederland ook, maar alleen aan hen die uit de Duitse kampen gekomen waren. Regering na regering ontkende iets aan de ambtenaren en ex-Knillars uit het voormalige Nederlands Indië schuldig te zijn. Er werden processen gevoerd, die wij met een financiële bijdrage steunden, maar alles liep op niets uit. Zelfs de Raad van Europa wees ons verzoek af op grond van verjaring.

Onze mannen bij de Koninklijke Landmacht deden het erg goed. Door hun ruime ervaring als beroepsmilitair bereikten velen van hen de rang van Adjudant en zelfs enkele tientallen de rang van Kapitein. Ook onder de Korea-strijders waren veel ex-Knillars.

Zij die in de burgermaatschappij een baan hadden gezocht, staken in veel gevallen boven de middelmaat uit. De strenge keuring voordat men naar Indië mocht, de ervaring in de tropen en de bittere ervaring in de Jappenkampen hadden van deze mensen, ondanks miskenning en hun trauma's flinke serieuze burgers gemaakt, die hun plaats in de maatschappij ten volle verdienden.

Bijna onopvallend ging het zo enkele tientallen jaren. Wel hadden wij belangstelling voor alles wat nog met ons koloniaal verleden te maken had. Het waren vooral de

stukjes die door een journalist-columnist, de heer B.Lulofs, geschreven waren. Door een tijdelijk verblijf in Indonesië na de oorlog, tijdens onderhandelingen en tijdens de ronde tafel-conferentie, had de heer Lulofs indrukken gekregen waarin hij vooral het onrecht en de miskenning van het KNIL, de burgers en de Indische gemeenschap constateerde. Regelmatig kwam hij met een artikel in de Telegraaf, waarin hij dan de Nederlandse regering verwijten maakte over tekortkomingen ten aanzien van de uit Indië teruggekeerde Nederlanders en met incidentele gevallen beschreef hij vaak stukjes diepe ellende uit de Japanse bezettingstijd.

Eindelijk was het zo ver: in 1962 organiseerden twee op de K.M.A. werkende officieren, die mij nog kenden van voor de oorlog uit Indië, met mij samen de eerste reünie. Ex-KNIL Malang, mannen van het achtste bataljon Malang (een garnizoensplaatsje op Oost Java) kwamen op 15 februari 1963 te Breda voor de eerste keer

Posten op Het Binnenhof.

weer bij elkaar, in restaurant Marianne. Het werd een enorm succes: ongeveer 60 oud Malangers vlogen elkaar om de hals en al snel kwamen de suggesties dat we hier mee door zouden gaan. Ex-KNIL "Bunga Melati" was geboren en later bleek het een gezond groeiend kind te worden (lees elders in dit blad: 25 jaar Bunga Melati).

We werden wat ouder, kregen meer tijd en daardoor groeide ook het verenigingsleven. De grootste waren: de Indische pensioenbond, Stavast, VIN, Ons Recht, NBOS/VLN (Oud Wapenbroeders) en natuurlijk MADJOE.

Madjoe is ontstaan uit de vereniging van oud onderofficieren, die nu toegankelijk is geworden voor alle KNIL militairen, van soldaat tot generaal en van dienstplichtig tot beroeps militair. Het waren allemaal belangenverenigingen.

Nadat Breda het voorbeeld had gegeven met de eerste reünie, rezen deze bijeenkomsten als paddestoelen uit de grond. Een van de grootste was de Birma-reünie in het Kurhaus te Scheveningen in 1966 in de aanwezigheid van vele Engelsen en van onze cabaretier Wim Kan, die ook aan de Birma-spoorweg had gewerkt. Deze trok veel belangstelling. Later mocht dezelfde Wim Kan namens alle ex-krijgsgevangenen van de Japanners, zijn ongenoegen uitspreken voor de TV over de komst van keizer Hirohito, die nota bene als gast in Nederland werd ontvangen. Deze man, die om allerlei politieke en misschien ook wel godsdienstige redenen (hij was immers in het oog van zijn eigen volk een godheid) gespaard is gebleven van een oorlogstribunaal, kreeg van onze vorstin een diner aangeboden. Dit bezoek bezorgde een wrange nasmaak bij de vele tienduizenden uit Indië gekomen Nederlanders, die in de tweede wereldoorlog zijn geslagen, verhongerd, vernederd en gedood door de onderdanen van deze keizer en die dagelijks bij zonsondergang in de richting van Japan een buiging moesten maken als dank aan Hirohito voor het werk dat ze voor hem mochten doen.

De Japanners beweerden altijd, dat verliezers die geen harakiri pleegden, lafaards waren. Harakiri was een soort godsdienstige zelfmoord en dat was dan een heldendaad. Welnu dan liepen er na de oorlog in Japan zelf nogal wat lafaards rond, want zowel de keizer als zijn generaals-bewindvoerders hebben stuk voor stuk vergeten om de held uit te hangen door harakiri te plegen.

Door de groei van verenigingen, reünies en andere hernieuwde contacten kwam ook steeds meer de behoefte naar boven van eerherstel en uitbetaling van onze achterstallige salarissen. En in de tweede helft van de zeventiger jaren kwamen we dan ook tot echte vreedzame acties. De stichting Rechtsherstel KNIL, onder voorzitterschap van de inmiddels overleden Kolonel Mr. J.H. Gillebaard, begon een proces tegen de Staat der Nederlanden om via een gerechtelijke weg het oorlogssalaris van een oud KNIL-onderofficier betaald te krijgen en daarmee het bewijs te leveren dat alle militairen en ambtenaren naar rang en stand dienden uitbetaald te worden.

Dan was er onder voorzitterschap van de heer Ir.G.S.Vrijburg de Stichting Nederlandse Ereschulden. Deze stichting streefde naar het hoofdelijk omslaan van het totale bedrag, wat dan neer zou komen op 16.000,- gulden per persoon, ex-ambtenaar of militair, dat zou geen verschil meer maken.

Na de vele processen, Mr. Karin Ingeborg Koppen heeft er zelfs een ruim 150 bladzijden tellende scriptie over geschreven, kwamen er dan toch tekenen van begrip. Een grote bijdrage hieraan was het wekelijks posten van vier oud-Knillers (meest Madjoe leden) op het Binnenhof. Deze in uniform geklede gepensioneerde Knillers stonden voor de ingang van de Tweede Kamer en vertelden aan toeristen, toehoorders en aan kamerleden waarom zij daar stonden: het onrecht om ons onze achterstallige salarissen te onthouden en het nog steeds niet willen of kunnen erkennen van ons dramatisch aandeel in de tweede wereldoorlog. Met enkele zeer gedisciplineerde manifestaties werden onze acties onderstreept.

Hoogtepunten waren dat onze actrice van Indische afkomst, Wieteke van Dort, in de Tweede Kamer een toepasselijk lied "Het Lied van de Schuld" mocht zingen en dat ik samen met haar en nog twee oud Knillers door de toenmalige Minister van Binnenlandse Zaken, de heer H.Wiegel, werd ontvangen.

Wieteke, als woordvoerster, vroeg of deze regering nu eens niet langer "Oost Indisch doof" wilde blijven, een uitdrukking die vroeger gebruikt werd als men net deed of men iets niet hoorde, omdat men er liever niet naar luisterde.

Na al deze vreedzame acties en demonstra-

Wieteke van Dort. Het Lied van de Schuld.

ties kwam op 14 december 1979 de verlossende openbare hoorzitting van de Tweede Kamer en het werd toen geen debat meer. Alle politieke partijen waren het er samen over eens, dat hier onrecht was aangedaan en ieder die in het voormalige Nederlands Indië als burger of militair gewerkt had kreeg een eenmalige uitkering van 7.500 gulden, substantieel, dus zonder aftrek in welke vorm dan ook. Velen waren vooral blij dat er eindelijk erkenning was, anderen waren blij met het geld en velen vonden het een aalmoes.

Maar een ding was een feit: het Recht had Gezegevierd.

Enkele jaren eerder was er een nieuwe wet aangenomen, die ook voor de oud-Knillers en ambtenaren in sommige gevallen een lichtpuntje was. Het was de wet uitkering vervolgingsslachtoffers, die voorzag in een tegemoetkoming, dieetkosten en in vele gevallen een aanvullende uitkering voor hen die door vervolging financieel achteruit gegaan waren en niet meer op het niveau konden leven wat hun toekwam.

Vele jaren van strijd, van recht op erkenning, vele verloren jaren, zijn mijn deel geweest. Maar het ergste is dat als ik

nu terugblik, dan ben ik zeventig jaar geleden geboren in 1917 tijdens de Eerste Wereldoorlog. Vele oorlogen volgden totdat de Tweede Wereldoorlog uitbrak. En na dat vreselijk gebeuren, waar ik zelf direct bij betrokken was, kan ik ruim veertig jaar later alleen maar constateren dat deze wereld vooruit holt naar een derde alles vernietigende laatste oorlog.

Na de Tweede Wereldoorlog hebben honderden oorlogen gewoed: binnenlandse, politieke, oorlogen tussen buurlanden en in het Midden Oosten, noem maar op. Niets heeft bewezen dat er lering getrokken is uit de vele miljoenen doden, de honderdduizenden onschuldige slachtoffers. Zelfs de wetenschap dat er genoeg vernietigingsmateriaal op deze wereld aanwezig is om 15 van deze aardbollen te liquideren is voor de machtswellustelingen geen reden om te stoppen met de wapenwedloop.

70 jaar "het zal mijn tijd wel duren", de meest goedkope uitdrukking om aan deze sombere toekomst te ontkomen.

Allemaal, tot onze laatste snik, moeten wij blijven streven en indien mogelijk onze bijdrage leveren voor een eeuwige WERELDVREDE.

Brigade Generaal
b.d.W.Epke RMWO.

Kolonel b.d.
R.Boekholt.

Het KNIL sterft uit. De echte oud KNIL militairen zijn, evenals de 20ste eeuw in de winter van het leven aangekomen.

Gelukkig niet de commandanten en manschappen van het Regiment Van Heutz. Zij zetten de KNIL tradities op een waardige wijze voort.

Ook de Brigade Generaal bd W.Epke RMWO Commandant van Huize Bronbeek, is altijd een voorvechter geweest voor het behoud van zijn tehuis in het bijzonder en de erkenning en rechten van het KNIL in het algemeen.

Evenals de Kolonel bd R.Boekholt, voorzitter van de Stichting Herdenking 15 Augustus 1945. Beide heren hebben diverse functies waarin het gaat om projecten als Mini Indonesia, het Bronbeek-museum, verbou-

wingen en vernieuwingen binnen de hekken van de prachtige tuin rondom het tehuis. De Generaal Epke trad verschillende malen voor het voetlicht op radio en TV als het om al deze belangen ging.

De Kolonel Boekholt maakte als nieuwe voorzitter van de Stichting Herdenking 15 Augustus 1945 steeds een vastberaden en goed geïnformeerde indruk als het over het KNIL ging, maar vooral met zijn optreden op de TV stal hij de harten van de gehele Indische gemeenschap. Hij verwoordde onze gedachten ten aanzien van een koninklijk bezoek aan Japan zo voortreffelijk, dat wij met een gerust hart aan deze twee heren, die gesteund worden door vele medewerkers, de laatste KNIL-jaren tegemoet kunnen gaan. "OLD SOLDIERS NEVER DIE" zal ook bij hen hoog in het vaandel geschreven staan.

Bravo Heren, wij zijn trots op U.

B.Lulofs. Als een rots
in de branding.

Tientallen jaren volgden alle voormalige bewoners van Nederlands Indië de artikelen van de heer B.Lulofs. Als columnist benadrukte hij altijd het onrecht en de miskenning, die de Indische gemeenschap in Nederland heeft ondervonden. Als een "ROTS IN DE BRANDING" heeft de heer Lulofs tientallen jaren stand gehouden tegenover regeringen, andersdenkenden en vooroordelen. Waar anderen de strijd opgaven, waar anderen het niet meer zagen zitten, waar anderen ontvielen, bleef de heer Lulofs doorgaan in zijn strijd voor erkenning en recht voor die gemeenschap van Nederlanders en in Indië geboren Nederlanders, die in de Tweede Wereldoorlog in ons voormalig Indië door een heel diep dal van ellende gegaan waren. De ruim twintigduizend doden werden door hem regelmatig als stille getuigen opgeroepen. Zijn vaak scherpe kritiek, zijn vlijmscherpe artikelen, brachten heel dikwijls hoop in de kringen van hen die zich hier als tweederangs burgers waren gaan voelen.

Maar het recht heeft gezegevierd, de erkenning is gekomen en wij zijn ervan overtuigd dat wij de heer Lulofs veel, ja zelfs heel veel dank verschuldigd zijn. Dat hij nog vele gezonde jaren van zijn pensioen mag genieten is ons aller wens.

Familie MOSIES

Aansluitend op deel 4 KNIL herinneringen.

Op 12 januari 1955 arriveerde in een barre kou Laurent Arie Mosies met zijn vrouw Annie en vijf kinderen in Nederland.

Hun verzoek om in Breda te kunnen wonen was ingewilligd en op de Baronielaan in deze stad kregen zij in een contractpension één kamer waar zij twee jaar en twee maanden met z'n zevenen gewoond hebben. Zij deden dit op zo'n manier, dat bij hun vertrek de pensionhoudster met tranen afscheid nam, want zij had nooit begrepen hoe rustig en kalm dit grote gezin op één kamer had kunnen leven.

Het gezin Mosies had een flat toegewezen gekregen. Geld was er niet. Al hun spaarcenten waren opgegaan aan de bootreis, die ze zelf hadden moeten betalen. Van hun inkomsten moesten zij 60% afstaan aan het pension. Van de overige 40% moesten zij meubels en een kledingschuld afbetalen. Kleding en schoeisel waren in de meeste gevallen gekregen en gedragen spullen. Het was een diep dal van financiële armoede waar de familie Mosies doorheen is gegaan. Het gezin was al uitgebreid tot zes en in de flat groeide het tot acht kinderen, maar niemand was oud genoeg om te kunnen gaan werken. Wel werd ieder dubbeltje

twee maal omgedraaid, want studeren moesten de kinderen toch kunnen.

Laurent Arie en Annie Mosies waren een pracht van een ouderpaar. Toen de kinderen groter waren geworden en gingen verdienen, werd het allemaal beter. Arie had gelukkig steeds werk gehad. Hij was zelfs van magazijnwerk naar het kantoor geplaatst omdat men ontdekte dat hij administratief goed onderlegd was.

Natuurlijk was het in de gehele Indische gemeenschap zo gegaan. Overal waren deze mensen beschouwd als indringers. Niemand begreep eigenlijk goed, wat de reden was dat zij hier in Nederland gehuisvest moesten worden. Weinigen wisten dat deze Nederlanders, die in Indië waren geboren, dat prachtige land hadden moeten verlaten omdat zij bij de onafhankelijkheid van Indonesië als geboren Nederlanders ongewenst waren. Degenen die wel daar gebleven zijn hebben in enkele sporadische gevallen wat bereikt, maar de meesten zijn zelfs tot de bedelstaf gedwongen om enigszins in hun onderhoud te voorzien.

De familie Mosies die ik dus duidelijk als voorbeeld aanhaal omdat ik ze tientallen

Familie Mosies in gesprek met Z.K.H. Prins Bernhard.

jaren heb kunnen volgen, is een personificatie van deze Indische gemeenschap. Zij hebben kans gezien, zoals vele anderen, om ondanks discriminatie en verkeerde beoordelingen, ook van de hoogconjunctuur te kunnen profiteren en in dit voor hen vreemde land een toekomst voor hun kinderen te kunnen bereiken waar menigeen trots op kan zijn.

In de tientallen jaren van "ik worstel en kom boven" heb ik de familie goed gevolgd. De hoogtepunten in hun leven hier in Holland waren de bruiloften van hun kinderen. Zeer muzikaal wisten zij van deze feesten prachtige dagen temaken, zowel met hun vindingrijkheid als met muziek en zang.

Als er feesten waren ter ere van hun ouders,straalde de dankbaarheid van de kinderen uit ieder liedje, voordracht of gebaar. Een gezin om van te houden.

Ook maatschappelijk groeiden zij uit tot vriendschap en hulp gevend aan hen die het minder gemakkelijk hadden kunnen verwerken in hun vriendenkring. Overal waar een beroep gedaan werd op Annie of Arie stonden zij klaar om te helpen daar waar nodig was. Bij Madjoe werd Arie contactpersoon voor het bezoeken van leden met een Indische achtergrond. Voor Pelita hielp Arie de mensen op weg om aan een rechtmatige uitkering te komen. Bij ziekte of overlijden waren Annie en Arie present om met troostende woorden het leed te verzachten en zelfs voor belastingproblemen was Arie met zijn administratieve kennis een zeer nuttige vriend.

Ook als medewerkers op de Bunga Melati reünie waren zij zeer verdienstelijk: aan de kassa, bij de ingang, zelfs op het podium was de Mosies familie present en de 24ste reünie zullen zij wel nooit vergeten.

Zij werden voorgesteld aan Z.K.H. Prins Bernhard. Een geweldige ontmoeting. En Henk van Stipriaan nodigde hen uit om in zijn programma "Tempo Doeloe" een gesprek met Annie en Arie te voeren.

Vader en Moeder Mosies hebben uiteindelijk de kroon op hun hoofd gekregen die zij en vele Indische mensen met hun al lang verdienden. Geboren en getogen in de prachtige "Gordel van Smaragd" hebben zij zich hier in dit, vooral voor hen koude kikkerlandjeaangepast op een manier die het best uitgedrukt kan worden met de beoordeling U bent geslaagd "CUM LAUDE".

Ter gelegenheid van het 45-jarig huwelijksfeest van de heer en mevrouw Mosies-Heineman zongen hun kinderen:

SLOTLIED

Er is ruimte in ons hart voor allen
hier ja allen hier.

Al is ons huisje nog zo klein
jullie mogen er altijd zijn.

Mag de band die we nu hebben met z'n
allen blijven bestaan

Laten we hopen dat het nooit wordt
verbroken maar altijd bestaan.

Als het kan delen wij alles zoals
het hoort te gaan.

Geven ieder een klein stukje van
ons hele aardse bestaan.

Laten we blij zijn en dit tonen
door wat luid handgeklap.

Laten we zingen met ons allen
wat we voelen in ons hart.

"The Sweet Flowers of Paradise". (Bunga Melati).

De allercharmantste dansgroep "The Sweet Flowers of Paradise" (BUNGA MELATI) is onder leiding van mevrouw Sjan Schalk-Legand een niet weg te denken groep geworden als we over Bunga Melati praten. De steeds nieuwe ideeën en kleding hebben van deze exotische dansgroep niet alleen een streling voor het oog gemaakt, maar ook kunstzinnig een hoogtepunt bereikt. Ontstaan uit kinderen en kleinkinderen van onze Bunga Melati familie, worden zij nu al gevraagd in binnen- en buitenland. Proficiat Sjan.

door
Jan van der Laak, Voorzitter
Henk de Wit, Secretaris

Op een zonnige middag in 1962 stapten de officieren H.Poell en P.Schelland voor het restaurant "Marianne" te Breda van de fiets om daar een oude krijgsmakker Henk de Wit te ontmoeten, die eigenaar was van genoemde zaak.

Gezamenlijk hadden zij deel uitgemaakt van het roemruchte 8e Bataljon Malang en het weerzien was dan ook geweldig. Handen werden geschud, de tongen kwamen los met als basis Respect en Vriendschap ontstaan tijdens de oorlogsdagen in het voormalige Nederlands-Indië.

De oorlog tegen Japan, de krijgsgevangenschap, daarna het herstellen van orde en vrede waren gebeurtenissen die een band hadden geschapen van enorme verbondenheid met het mooie Insulinde als achtergrond en de vaak droeve herinneringen van verloren kameraden.

Het was allemaal zo anders verlopen dan hun verwachtingen van destijds.

Het Koninklijk Besluit van 20 juli 1950, inhoudende: met ingang van 26 juli 1950 worden - in verband met reorganisatie van het KNIL na de soevereiniteitsoverdracht, eervol uit de militaire dienst ontslagen; wie had dit ooit kunnen denken?

Als gepensioneerd burger of als KNIL militair keerden zij terug in de Nederlandse samenleving. Zij deden dit zonder ophef doch wisten zich hier door hun nimmer aflatende inzet een goede positie te verwerven.

Maar er was een groot gemis in hun leven: het contact met die oude vrienden met wie zij lief en leed deelden in vele jaren van lotsverbondenheid.

Er werden daar op die onvergetelijke middag in "Marianne" afspraken gemaakt. De grote zaal van deze gelegenheid moest

25 JAAR BUNGA MELATI

vol komen met de mannen van het voormalige 8e Bataljon, de strijdmakkers, de transies, de kongsiegenoten. Er moest een weerzien komen, de reunie was geboren. P.Schelland en H. de Wit zouden het organiseren.

De eerste reunie was op 15 februari 1963, vier en zestig mannen hadden aan de oproep gehoor gegeven. Het werd een zeer emotioneel weerzien, een uitbundig feest, met in hun midden de Luitenant Kolonel b.d. Pel. De herinneringen herleefden, maar het meest voelbaar was de hernieuwing van de diep gewortelde vriendschap en bij het afscheid klonk dan ook stevast "Tot ziens, tot het volgende jaar".

20 maart 1964 kwam zij hun belofte na, nog groter was het aantal.

2 april 1965, nog meer reunisten, 98 in getal. P.Schelland moest als bestuurder afhaken, maar de groeiende behoefte aan deze samenkomsten zorgde spoedig dat er nieuwe medewerkers kwamen.

6 mei 1966 waren de toen optredende organisatoren: Jos Aarts, Jan van der Laak en Henk de Wit. Zij konden 178 oud Knillers verwelkomen inclusief 60 dames, die voor de eerste maal ook wilden deelnemen.

In dit jaar kreeg de reunistengroep de naam "Bunga Melati" en een vaste agenda, te weten: openingswoord door de voorzitter, herdenking overledenen, inzameling voor de oorlogsgravenstichting en verder muziek, dans, films, dia's en dergelijke.

In hetzelfde jaar herdachten de Mei-transporten van 1936 het feit dat zij 30 jaar geleden naar Indië vertrokken, met in hun midden de oud-instructeur Oom Piet Maarleveld en Bob en Aleida Nijenhuis. Toen was Bob de transportcommandant en nu zijn beiden de zeer gewaardeerde Transport

Pa en Ma.

12 mei 1967 - 1e lustrum. De reunie had zich reeds een goede naam verworven door zijn bijzonder kameraadschappelijke sfeer. Voor velen een dag waar naar toe geleefd werd en die de mooiste dag van het jaar werd genoemd.

3 mei 1968 - het ging steeds crescendo.

2 mei 1969 - er vormden zich vaste vriendschapsbanden, die niet meer weg te denken waren.

2 mei 1970 - de organisatoren konden terugzien op een waardevol initiatief,

8 mei 1971 - wat dikwijls met uitingen van dankbaarheid getoond werd.

6 mei 1972 - het tweede lustrum op dezelfde vertrouwde manier met muziek, dans, gezellig samenzijn en een ongekend hoogtepunt van het 10-jarig bestaan van "Bunga Melati" in de vorm van kameraadschap en verbondenheid.

5 mei 1973 - Henk de Wit had op doktersadvies zijn zaak overgedragen aan een nieuwe directie. We moesten even wennen, maar verder verliep alles op de bekende manier.

11 mei 1974 - 3 mei 1975 - 8 mei 1976 - gedurende deze periode bleef het aantal deelnemers stijgen en moesten we het aantal uitnodigingen gaan beperken vanwege de beschikbare ruimte.

7 mei 1977 - vierden we ons 3e lustrum maar voor het laatst in restaurant "Marianne". We moesten om verdere teleurstellingen te voorkomen uitzien naar een grotere ruimte. Het was een algemene ex-KNIL reunie geworden.

Het mag niet onvermeld blijven dat de echtgenote van Henk de Wit, Marianne (de zaak was naar haar vernoemd) 15 jaar lang een sublieme gastvrouw is geweest en een prima rechterhand voor Henk. Zonder Indische oorlogservaring heeft zij altijd het volle begrip getoond voor wat de KNIL vrienden hadden meegemaakt en is dan ook altijd een zeer gewaardeerde bezoeker op de latere reunes geweest.

29 april 1978 - onze eerste bijeenkomst in het gemeenschapshuis Doornbos. Meer ruimte, honderden aanwezigen, een eigen Indische keuken waar het eten zo goed smaakte, dat er reunisten waren, die niet alleen voor de vrienden, maar nu ook nog voor de keuken vast en zeker terug zouden komen.

mei 1979 - dankzij de beschikbare ruimte en de keuken weer een groeiend aantal bezoekers.

3 mei 1980 - met het ouder worden der reunisten veranderde de sfeer enigszins in gezellig samenzijn met een natje en een droogje, maar ook nog steeds met in de middaguren de beentjes van de vloer.

2 mei 1981 - de organisatie "Bunga Melati" met zijn Indische keuken en nu ook met een exotische dansgroep, ontstaan uit eigen kinderen en kleinkinderen, trok meer dan 600 bezoekers. We hadden 100 stoelen gehuurd en met de 20e reunie in het vooruitzicht moest het bestuur zich gaan bezinnen.

Bezinnen o.a. over reorganisatie en taakverdeling bestuur, passende ruimte en een attractief programma voor de twintigste reunie.

REORGANISATIE BESTUUR

De voorbereidingen voor de jubileumreunie vergt een algehele inzet van de organisatoren. We kunnen niet verlangen dat bestuursleden hun veel tijd eisende jarenlange hobby achteruit moeten schuiven en anderszids kunnen en willen wij de prominente trouwe Bunga Melati-gasten niet teleur stellen m.b.t. hun verzoek van de 20e reunie een familiegebeuren te maken.

Na zorgvuldige overwegingen en ontvangen adviezen besloten wij over te gaan tot een Stichting en ... bestuurswijziging.

Vriend J.Danckaert vonden wij bereid tot toetreding in het bestuur.

Bij notariële acte is per 15 oktober 1981 "Bunga Melati" als stichting ingeschreven met als zetel Breda, tot stand gekomen voor onbepaalde tijd, naar gelang behoefte met als doel het organiseren van de jaarlijkse reunie en het onderhouden van contacten met ex Knillers. Het in bovengenoemde acte-bestuur bestaat uit:

Voorzitter : J.P.van der Laak

Secretaris : H.de Wit

Penningmeester : J.Danckaert.

Voorbereiding 20e reunie is bereids in volle gang. Het bestuur heeft zich verzekerd van de "grote hal" van het Turfschip te Breda met aparte ingang, garderobe en toiletten. In de hal een groot podium waarvoor een enorme dansvloer met daar omheen ruim 1000 zitplaatsen, bars om de dorstigen te laven en voorzieningen voor een vlotte uitgifte van de diverse heerlijke Indische

hapjes. Bovendien is een attractief programma, bestaande uit muziek, dans en show voorbereid.

"Bunga Melati" heeft zich door de jaren heen in het land een zeer goede naam en faam verworven, mede dankzij de onafgebroken inzet van de mede-oprichter Henk de Wit. Over zijn echtgenote Marianne schreven wij reeds.

Verder menen wij U aller tolk te zijn als wij aan Jos Aarts, die 17 jaar onze voorzitter wilde zijn onze allerhartelijkste dank be-tuigen. Wij zijn bijzonder erkentelijk voor zijn inspirerende ideeën en zijn sprankelende toespraken.

J.P.van der Laak

Met de organisatie van de 20ste reunie sloeg Bunga Melati een geheel nieuwe weg in. Niet alleen ex-KNIL, maar ook Indische achtergronden en vooral lotsverbondenheid werden de motieven om jaarlijks bij elkaar te zijn. Dat er bij de eerste reunie in onze nieuwe omgeving in het grote congresgebouw Het Turfschip te Breda ruim 1200 bezoekers waren duidde niet alleen op de goede weg die we waren ingeslagen, maar ook op de grote behoefte die er in onze Indische gemeenschap voor dit soort bijeenkomsten bestond. Onder het motto **VRIENDSCHAP IS VREDE** werd het een groot familiefeest met als eregasten onze vroegere sergeant cadet van het 8ste Bataljon Malang de Luitenant Generaal b.d. E.Gits met echtgenote, de weduwe van Onze Generaal, mevrouw H.T.Spoor en de toenmalige burgemeester van Breda Ir. W.J.L.Merkx, die het bestuur een Bredaas Schippertje aanbood. Marianne en ondergetekende werden ruimschoots bedeed met bloemen en lovende woorden voor onze 20-jarige inzet. De muziek, de dansgroep, uit eigen kinderen ontstaan, de vele kraampjes, boeken, Indische snuisterijen en lekkernijen, Madjoe kraam, hetzelfde van Stabelan, Wereld Natuur Fonds, de Gravenstichting, mevrouw Leeuwenstein met haar mooie tekeningen, een orchideeënstand, oude uniformen en distinctieven, het geheel kende een sfeer die Bunga Melati meteen bestempelde tot "de reunie van het jaar".

De 21ste werd onder het motto **GEZELLIG SAMENZIJN** wederom een eclatant succes. De 1350 aanwezigen bestempelden nogmaals dat we met deze fantastische accommodatie midden in de roos geschoten

hadden.

Zonder afbreuk te willen doen aan onze voormalige, representatieve en welbespraakte voorzitter Jos Aarts drukte de komst van Jan van der Laak, die al 17 jaar penningmeester was geweest, een geheel ander stempel op onze organisatie. De drie volgende reünies waren daar een duidelijk voorbeeld van.

De 22e bijeenkomst stond naar een idee van de voorzitter in het teken van **BRONBEEK MOET BEHOUDEN BLIJVEN** met een extra Bronbeek-stand, waar men zich kon opgeven voor de Stichting Vrienden van Bronbeek. Een delegatie Bronbeek in oud KNIL uniform onder leiding van hun commandant de Brigade Generaal W.Epke RMWO en echtgenote, trok veel belangstelling en medeleven. Met geld en mooie woorden zullen zij vast en zeker die dag met vertrouwen voor de toekomst terug gegaan zijn naar hun vertrouwde huis, want met de 1500 Bunga Melati bezoekers achter zich wisten zij dat het mooie gebouw, indertijd geschonken door Koning Willem III ten behoeve van uit Indië teruggekeerde alleenstaande oud KNIL militairen, behouden zou blijven.

Tijdens de 23e reunie kwamen de beide gastheren van de artsentafel Dr. L.W. von Liebenstein - 82 jaar - en Dr. M.Velleman handen te kort. Het idee om onze vroegere kampartsen en verplegers eens in het zonnetje te zetten, was goed aangeslagen. De tientallen doktoren en verplegers werden dankbaar omringd door ruim 1500 bezoekers. Dat ook deze 23e bijeenkomst we erom prima geslaagd was spreekt hieruit voor zichzelf.

Mijn zwak voor de in Indië geboren Nederlanders was de oorzaak dat de 24e reunie Bunga Melati kwam te staan in het teken van **HULDE, DANK EN WAARDERING AAN ONZE INDISCHE GEMEENSCHAP**.

Het cadeau voor de 75e verjaardag van Z.K.H. Prins Bernhard.

Dat dit ook weleens gezegd mocht worden werd onderstreept door de aanwezigheid van Z.K.H. Prins Bernhard met zijn gevolg, de Burgemeester van Breda Drs.F.M. Feij en echtgenote, Mevrouw H.T.Spoor en in verband met andere verplichtingen iets later, onze sympathieke, ik zou het liefst willen schrijven "beschermheer" W.C.J.M. van Lanschot RMWO en echtgenote. Daarbij het recordaantal van ruim 1700 bezoekers, de Bronbeekdelegatie die met hun commandant een vaste plaats hebben gekregen, het hoofdbestuur van Madjoe, waar wij een bijzonder fijne band mee hebben en enige bestuursleden van de VIN. Zij allen luisterden naar mijn verwoording van "waarom deze hulde?" en een daverend applaus bewees weer eens hoe wij allen achter deze vriendschap en waardering staan.

Dansgroepen uit Den Bosch, Maastricht en Breda in schitterende Indonesische klederdacht, evenals Wieteke van Dort die een

Lachen met de Prins.

paar mooie toepasselijke liedjes zong en onze eigen band Oriental Four o.l.v. Ron Flohr, waren de omlijsting van deze prachtige dag, en doelstelling.

Z.K.H. Prins Bernhard kreeg voor zijn a.s. 75e verjaardag een schilderstuk aangeboden van de hand van de op Bali wonende vriend en ex Kniller Arie Smit. Daarnaast nog vele cadeautjes van standhouders en Madjoe afdelingen. Orchideeën werden meegegeven voor H.K.H. Prinses Juliana.

Maar wat de Prins achterliet was duidelijk de sfeer van verbondenheid, zijn gemakkelijke maar sympathieke houding, zijn belangstelling voor alles en iedereen, de ongedwongen gesprekken tijdens zijn rondgang. Dit alles was een hoogtepunt van Bunga Melati en maakte deze reunie tot de mooiste, die wij in de loop der jaren gekend hebben.

TERUGBLIK

Terugblikkend op mijn 25-jarig secretariaat heb ik vele prachtige momenten gekend, vele complimenten maar ook veel kritiek aangehoord. Geluisterd naar kritiek heb ik altijd, maar gelukkig had ik de eigenschap om boven bepaalde opmerkingen of uitlatingen te staan. Wij, het bestuur en Marianne weten ook wel dat een bepaalde groep zegt "in restaurant Marianne was het de gezelligste tijd". Wij beamen zelf dat het daar oergezellig was. Iedereen kende iedereen. Het duurde tot in de kleine uurtjes. Door de intimiteit was er een ongekenne sfeer. Maar tijden veranderen, er was een niet te stuiten ontwikkeling op gang gekomen. Dezelfde paar honderd mensen vertelden overal hoe het in Breda was, met als gevolg ieder jaar tientallen zo niet honderden verzoeken om erbij te mogen zijn. Dus de familie groeide en groeide, want wij konden toch maar moeilijk tegen collega's gaan zeggen "het is vol, je kunt niet meer binnen".

We prijzen ons gelukkig dat we op deze manier zijn meegegaan. De resultaten liegen er niet om.

Gelukkig heb ik een paar complimenten ook onthouden. Het mooiste was tijdens de laatste reunie toen ik Z.K.H. Prins Bernhard erop attendeerde dat er nog tien minuten waren volgens het protocol en dat we met de afscheidsceremonie moesten beginnen. Zijn vraag of dit een half uurtje later kon, was niet alleen een compliment maar een bekroning op ons werk.

Burgemeester Feij zei later: "Men moet dit meegemaakt hebben om te kunnen begrijpen wat een verbondenheid er bij deze mensen leeft". Dat hij zei zeer gaarne ook de vijftiengste reunie te willen bijwonen had ook geen beter compliment kunnen zijn.

Eerder had al eens een Turfschip directeur tegen mij gezegd: "Het is het meest gedisciplineerd en toch gezellig gezelschap wat wij ooit in huis hebben gehad." En tegen alle reunisten wil ik zeggen "Bedankt, want dit was ook tegen u".

Samen zijn wij "Bunga Melati", samen een grote familie. Maar vaak denk ik ook aan b.v. Alex van Gelderen. Het was nog in de "Marianne" tijd. Hij stapte uit een taxi en achter hem liep zijn vrouw met een speciaal ademhalingsapparaat. Toen ik hem vroeg: "Wat is er nu toch Alex?" zei hij: "Henk ik kom afscheid nemen van mijn oude vrienden." Veertien dagen later werd hij begraven. Bram van Campen met zijn gezellige vrouw Anneke. Zij waren een gevierd paar. Anneke zong en Bram kon als vliegenier sterke verhalen vertellen. Hij vloog onze Prins en ministers en maakte altijd een duikgroet als hij over onze zaak vloog. Hij stierf op voor ons jeugdige leeftijd, evenals Albert Vullers en Corrie van Hasselt.

In hen willen wij de vele tientallen verliezen, die wij in die jaren hebben geleden herdenken. Samen met Marianne heb ik heel veel overlijdensberichten ontvangen en heel bedroefde ogenblikken gekend. Namen noemen is altijd een moeilijke zaak. Ik wil me dan ook beperken tot hen die bestuurlijk bij Bunga melati betrokken zijn geweest. Dank aan Lt. Kolonel bd H. Poel, Kapitein bd P. Schelland en J. K. Peeters, zij waren de mannen van het eerste uur. Dank aan J. Danckaert en J. Stork die vooral de laatste jaren een prima kracht is. Heel veel dank aan J. Aarts en J. v. d. Laak. Jos 17 jaar voorzitter en Jan 23 jaar bestuurslid, twee voortreffelijke stimulerende vrienden en bestuursleden die ik nooit had kunnen en willen missen.

De Adjudant J. van Ommeren blies de door ons gevraagde signalen van "de kok in de keuken", het Wilhelmus of ziekenrapport tot de ontroerende Last Post altijd tot in de perfectie. Heel hartelijk dank Joop, wij hopen dat we nog lang op jou kunnen rekenen. Ook de dames bestuursleden Joke

van der Laak en Netty Stork mijn hartelijke dank. Jullie gastvrijheid en medewerking op allerlei gebied was een grote steun.

Heel veel dank aan allen die op wat voor manier hulpvaardig of als reunist betrokken zijn geweest de afgelopen 25 jaar.

Maar de aller- allermeeeste dank gaat naar mijn eigen Marianne, die als enige vrouw vanaf de eerste reunie fungeerde als gastvrouw. 15 jaar in restaurant Marianne was zij de gastvrouw, maar nu 10 jaar later wordt zij in het Turfschip door velen nog steeds als gastvrouw begroet.

Zonder jou, vrouwtje, was Bunga Melati niet geworden wat het nu is.

Henk de Wit.

"Bunga Melati" voorzag in een grote behoefte

Jos Aarts. 17 jaar voorzitter.

KNIL-militairen werden in Nederland op één centrale plaats op uniforme wijze voorbereid voor vertrek naar het voormalige Nederlands Indie.

Bij aankomst in Nederlands Indie werden de nieuwkomers op

verschillende depots wederom op éénzelfde uniforme wijze verder opgeleid voor het vervullen van een functie bij het KNIL.

Ook het langdurig verblijf in het mooie Insulinde en de opgelegde militaire gedragscode hebben de KNIL-militairen op een zelfde wijze geestelijk gevormd.

Tenslotte onderging men in de Japanse krijgsgevangenkampen weer eenzelfde leefpatroon, maar wel een van de slechtste soort. Na afloop van de oorlog eiste men van de nog levende Knillers de volle inzet tegen de door Soekarno en de zijnen begonnen vrijheidsoorlog. Ook tijdens de 4 jaar durende politionele akties had men dezelfde inzichten, doelen en geesteshouding.

Na de onafhankelijkheid van Indonesië vielen de Knil-militairen in een diep zwart gat, omdat de gezamenlijk opgebouwde gedragscode en doelen niet meer als norm dienden.

Bij aankomst in het koude kikkerland werden de exKnilmilitairen over geheel Nederland verspreid gehuisvest tussen de Nederlandse

Turfschip sfeer 1986.

bevolking waarbij de in het voormalige Nederlands Indie opgebouwde normen geen functie meer hadden en onbruikbaar bleken. Alleen met de mensen met eenzelfde achtergrond-verleden kon men zijn hart luchten en zijn ei kwijt. De in het verleden opgebouwde zelfde achtergronden bleken met duizenden onzichtbare draden als één grote eenheid met elkaar verbonden. Men leefde weer als men met elkaar in gesprek kwam. De behoefte om met elkaar contact te hebben was zo groot, dat landelijk vele reünies werden gehouden. In Restaurant "Marianne" van Henk de Wit te Breda kwamen in 1963 de mannen van het vroegere achtste bataljon uit Malang voor het eerst bijeen. Jarenlang hebben zij daarna in het knusse en uitermate gezellige "Marianne" hoogwaardig contact met elkaar gehad. Zeer velen bleken aan

deze jaarlijkse bijeenkomsten grote behoefte te hebben.

In 1965 maakte ik reeds deel uit van het reüniebestuur in de functie van voorzitter. Tijdens de 17 jaar dat ik voorzitter ben geweest heb ik de verenigingsnaam "Bunga Melati" geïntroduceerd. Tijdens mijn verblijf in Indonesië trok deze bijzondere bloem altijd mijn aandacht door haar helder witte verschijning en haar mystieke fee-achtige geur. "Bunga Melati" heeft 25 jaar in een zeer grote behoefte voorzien. Aan het functioneren van "Bunga Melati" heb ik een heel klein deel mogen bijdragen. Gesteld dient te worden dat Jan van der Laak en Henk de Wit het leeuwenaandeel voor hun rekening hebben genomen.

Door sterfte en vergrijzing wordt de ex-knil en gerepatrieerden groep steeds kleiner. Het huidige bestuur van "Bunga Melati" zal daarom voor een uiterst moeilijke beslissing komen te staan. Mijn advies luidt: Beslis telkens op een jaarlijkse bijeenkomst of er volgend jaar weer een reünie zal zijn. Dat heeft niets te maken met het aantal, maar alles met de wil van de dan nog aanwezigen. Uw naamgever "Bunga Melati" neemt afscheid van U. Uw en mijn einddoel zijn zichtbaar. Dat wij elkaar in de verre toekomst ontmoeten beschouw ik als een realiteit.

Met veel waardering en liefde geschreven,

A.C.Aarts

De Heer W.C.J.M. van Lanschot RMWO is niet alleen de President Wereld Veteranen Federatie (WVF) en Erevoorzitter President Bond van Nederlandse Militaire Oorlogs- en Dienstslachtoffers (BNMO). Met nog een twintigtal

bestuurlijke, adviserende en benoemde func-

ties heeft hij een bijzonder druk bezet leven. Maar sinds onze stichting een grote financiële en verantwoordelijke positie heeft gekregen is de Heer van Lanschot onze grote steun, zowel geestelijk als financieel geworden. Wij zijn hem heel veel dank en erkentelijkheid verschuldigd en hopen en wensen dat hij en zijn sympathieke echtgenote nog vele malen Bunga Melati kunnen bezoeken.

Mevrouw Isned van Leeuwestein-Goldman staat ongeveer 10 jaar met een stand op onze reünie. Samen met haar man Dick verkoopt ze door haar zelf getekende en geschilderde stukjes in alle vormen en grootten. Maar het is ook Isned die

al jarenlang de tekeningen maakt die op de programma's voorkomen. Voor deze gelegenheid heeft ze de tekening gemaakt op de grote envelop waarin het herinneringsboekje 25 jaar Bunga Melati zit.

marianne

35 jaar getrouwd met Henk, 25 jaar "Bunga Melati" en 15 jaar Madjoe, dat zijn de cijfers die bepaald hebben waar ik de voornaamste plaatsen naast Henk heb ingenomen. Waarom ik dit altijd met veel plezier gedaan heb, is gauw verteld. Naast onze 35 fijne huwelijksjaren is de tijd dat wij restaurant "Marianne" hadden de mooiste tijd geweest. Naast je man met een fijne personeelsploeg was het hard maar gezellig werk.

Bij de eerste KNIL-reunie ontdekte ik al gauw dat daar in dat verre Indië (ik was er toen nog niet geweest) bijzondere dingen zich hadden afgespeeld. De vriendschap, de vreugde, de sfeer als zij samen waren, was zo ongekend kameraadschappelijk dat dit mij diep gegrepen heeft. Dit alles heeft er voor gezorgd dat wij naar een plaats in ons leven zijn gegroeid, die niet meer uit ons leven weg te denken is. Toen nog een paar schitterende reizen naar Indonesië en u begrijpt het al, ik voelde me geheel opgenomen in de Indische Familie Gemeenschap.

Met dank aan alle trouwe reunisten voor de hartelijkheid en vriendschap, die ik altijd heb ondervonden. Ik kan alleen maar terugzien op 25 fijne Bunga Melati jaren, waarvan ontegenzeggelijk de allermooiste jaren in restaurant Marianne gelegen hebben.

En met een beetje trots mag ik toch wel tegen mijn eigen Henk zeggen: "GOED GEDAAN JOCHIE".

Marianne de Wit - van Campenhout.

20 jaar gelden 1965, ongeveer 80 personen.
Nu 1985 ongeveer 1500 personen.

J. Stork. Huidige penningmeester.

Begin juni 1983 werd mij gevraagd het penningmeesterschap van de Stichting Ex KNIL Bunga Melati, die haar zetel heeft te Breda, te willen aanvaarden daar de toenmalige penningmeester in verband met zijn gezondheid deze functie moest beëindigen.

Niettemin ik deze reunie reeds 20 maal had bezocht, het bestuur kende, nam ik niet direct een besluit en vroeg een bedenktijd, daar dit voor mij een veelomvattende taak zou worden, omdat deze reunie jaarlijks aan bezoekers toenam en de werkzaamheden en de financiële verantwoording als penningmeester navenant werden.

Toch heb ik het aangedurfd en ben achteraf trots dat ik dit mag doen, zolang mijn gezondheid dit toelaat, want "onze reunisten maken de reunie".

Met uw steun begin ik elk jaar in september met frisse moed aan de voorbereidingen, omdat ik er van overtuigd ben op u aller steun te kunnen rekenen. Bij deze 25e reunie wordt mij de gelegenheid geboden u allen van harte te feliciteren en te bedanken voor uw verleende steun.

De penningmeester, J. Stork.

SLOTWOORD DOOR DE VOORZITTER

Bij het naderen of ter gelegenheid van de 25ste reunie even terug zien. Vele trouwe vrienden en vriendinnen zijn ons ontvallen, jaarlijks herdenken wij hen en alle overledenen, waar ook ter wereld hun laatste rustplaats moge zijn, op eerbiedige wijze. De Oorlogsgravenstichting verzorgt bloemleggingen voor ons op vele Erevelden en graven. Jaarlijks collecteren trouwe reunisten voor de Oorlogsgravenstichting om hun opgenomen taak te kunnen blijven vervullen. Jaarlijks fêteren wij de "Gouden Bruidsparen" van het afgelopen jaar. Wij allen zullen ook het feest van ons Gouden Koninklijk Bruidspaar hier gezamenlijk vieren. Bij alle reunies betuigen wij onze oprecht gemeente trouw en aanhankelijkheid aan ons Vorstenhuis.

Onze verbondenheid met het Regiment van Heutz brengen wij tot uitdrukking doordat de huidige commandant en de oud-regimentscommandanten met hun dames, voor zover mogelijk, op deze zilveren reunie bij ons te gast zijn.

Het was voor mij een dankbare taak 23 jaar mee te mogen werken aan de groei en bloei van "Bunga Melati". Een bijzonder woord van lof en dank aan Henk de Wit en zijn echtgenote Marianne die zich 25 jaar hebben ingezet, respectievelijk als initiatiefnemer en secretaris met naast hem zijn onvermoeide charmante gastvrouw. J. Stork al enige jaren als hardwerkende penningmeester. Met de heer J. den Blanken en mevrouw W. Hardorff-Molenaar, die bereid zijn ons in de komende jaren van veel werk te ontlasten en die in het bestuur zijn opgenomen, kunnen wij met vertrouwen de toekomst tegemoet gaan. Allen: autoriteiten, stichtingen, reunistengroepen, verenigingen, trouwe medewerkers en vooral trouwe reunisten, heel, heel hartelijk dank. Dankzij u hebben wij dit mogen bereiken en zullen zolang als onze lichamelijke conditie en uw animo om deze reunie te bezoeken goed blijft, blijft de stichting "Bunga Melati" dus voortbestaan. Wij vormen samen een grote KNIL en Indische familie ontstaan door lief en leed. Hartelijk dank voor het in mij gestelde vertrouwen.

J.P. van der Laak

Zo herdenkt Bunga Melati zijn overleden vrienden.

Het huidige bestuur v.l.n.r.:

J.v.d.Laak, voorzitter

J.den Blanken, 1ste commissaris

J.Stork, penningmeester

Mevr. Hardorff-Molenaar 2de commissaris

H.de Wit, secretaris.

Dit boekje KNIL herinneringen deel 5 wordt U aangeboden door de Stichting ex-KNIL "Bunga Melati" ter gelegenheid van de 25e Jubileum Reunie. Hoe U in het bezit kunt komen van de overige deeltjes kunt U hieronder lezen.

De overige 4 deeltjes zijn als jubileumaanbieding verkrijgbaar bij Uitgeverij Brabantia Nostra, Vogelenzanglaan 3, 4835 EL Breda na storting van fl. 30,- op postgiro 14.12.13.8 t.n.v. C.P. Coenders.

Deze worden U dan franco toegezonden.

De sierletters van het "Bunga Melati" gedicht op de omslag zijn getekend door de heer Th.P. Hijman.